

Res. Bull., 1931. No. 162.

21. Musierowicz A., Wondrausch A. Rzędziny północnej krawędzi Podola // Kosmos.–Seria A, t. 41.–Lwów, 1936. – S. 49.

22. Terlikowski F. C/N stosunek w prohniznych warstwach gleby. – Poznań, 1932. – S. 49-50.

Стаття надійшла 15.12.2013 р.

УДК 910.1(477)

Йосип Гілецький

МЕЖІ ПРИРОДНО-ГЕОГРАФІЧНИХ ОБЛАСТЕЙ ТА ПІДОБЛАСТЕЙ УКРАЇНСЬКИХ КАРПАТ

Запропоновано детальний аналіз дискусійних ділянок меж природно-географічних областей та підобластей Українських Карпат. Уточнення та деталізація зроблені на основі даних експедиційних спостережень, вивчення найновіших картографічних матеріалів та матеріалів космічного знімання. Опрацьовано картосхему природно-географічного районування до рівня підобластей. На основі власних спостережень звернута увага на визначальні риси рельєфу всіх виокремлених підобластей Українських Карпат, якими вони відрізняються від інших сусідніх чи більш віддалених одиниць природно-географічного районування.

Ключові слова: природно-географічна підобласть, межі одиниць районування, визначальні риси рельєфу.

Yosyp Hilets'kyi. Delineating natural-geographic regions and sub-regions of the Ukrainian Carpathians. *On the basis of comparative analysis of 1) various current schemes of natural (tectonic, geological, geomorphological, physiographical, landscape and recreational resources) regionalization, 2) data from current research on tectonogenesis of the Carpathians, 3) available cartographic materials and satellite imagery, and 4) field research, a general scheme of regionalizing the Ukrainian Carpathians is presented. The regionalization is natural-geographic, as it takes into account the views of various branches of geographical sciences and contributions from geologists and ecologists. Ukrainian Carpathians are delineated into seven regions and seventeen sub-regions. This study contributes by differentiating natural regions of the Ukrainian Carpathians into sub-regions and clarifying their boundaries and names of taxonomic units.*

Detailed analysis of field observations and latest maps enabled significant clarification of the boundaries of units of natural geographic regionalization. The most controversial boundary sections between natural-geographic regions of the Ukrainian Carpathians were defined. First, it established boundaries between the Gorgany Precarpathians and the Pokutian-Bukovynian Carpathians, the Skybova Gorgany and Pokutian-Bukovynian Carpathians, the Eastern Beskids and the watershed Verhovyna Carpathians, the Polonyna-Chornohora Carpathians and the Maramures crystalline massif were established. Second, it defined boundaries between the proposed sub-regions – the Eastern Beskids and the Skybova Gorgany, the Svydovets-Chornohora Carpathians and the Hrynyava-Yalovychor Carpathians, the Shopursko-Ruskova and the Chyvchyn-Kyrlybaba Maramures Carpathians.

A map of natural-geographical regionalization was developed to the sub-regional level. Based on our own observations, attention was drawn to the defining features of relief all selected sub-regions of the Ukrainian Carpathians that differentiate them from other neighboring or more distant natural geographic regions.

Key words: natural-geographic sub-region, boundaries of regionalization units, defining characteristics of relief.

Вступ. Коректне і максимально об'єктивне географічне районування є одним з найважливіших кінцевих результатів галузевих наукових досліджень, передумовою визначення і обґрунтування шляхів ефективного і раціонального природо-

користування. У процесі виконання районування до основних завдань належить не тільки виявлення відмінностей та специфічних рис природних компонентів окремих територій, але й виявлення, обґрунтування та проведення меж між одиницями

природно-географічного районування. Виокремлення природно-географічних областей у межах Українських Карпат, опис специфічних рис природи зроблено вже досить давно у працях багатьох географів. Однак детальному опису меж часто не приділялося достатньо уваги. Особливо актуальні такі описи щодо дискусійних ділянок.

Вихідні передумови. На основі порівняльного аналізу різних існуючих сьогодні схем природного (тектонічного, геологічного, геоморфологічного, фізико-географічного, ландшафтного, рекреаційно-геоморфологічного) районування, даних сучасних наукових досліджень тектогенезу Карпат, доступних картографічних матеріалів та космічних знімків, а також польових експедиційних досліджень впродовж десяти років, якими були охоплені практично усі куточки Українських Карпат, нами запропонована узагальнена схема районування Українських Карпат [2]. Його слід розглядати як

природно-географічне, оскільки воно враховує погляди на районування різних галузевих географічних дисциплін, а також напрацювань геологів та екологів. Схема районування Українських Карпат передбачає виокремлення семи областей, сімнадцяти підобластей та п'ятдесяти восьми районів (табл. 1). Саме вирізнення підобластей у кожній з природних областей Українських Карпат, уточнення деяких меж та назв таксономічних одиниць найбільше відрізняє його від інших схем районування.

Оскільки у нашій попередній статті [2] не було достатньо детально описано проходження природних меж між конкретними таксономічними одиницями, то дана публікація присвячена їхній характеристиці, картографічному відображенню, а також короткому опису найбільш виражених ознак природно-географічних підобластей Українських Карпат.

Таблиця 1

Природно-географічне районування Українських Карпат

Природно-географічні області	Природно-географічні підобласті
Передкарпатська передгірна височина	Прибескидське Передкарпаття
	Пригорганське Передкарпаття
	Покутсько-Буковинське Передкарпаття
Зовнішньофлішеві Карпати	Українські Східні Бескиди
	Скибові Горгани
	Покутсько-Буковинські Карпати
Вододільно-Верховинські Карпати	Сянсько-Ріцька верховина
	Привододільні Горгани
	Бистрице-Селятинське низькогір'я
Полонинсько-Чорногірські Карпати	Полонинське пасмо
	Свидовецько-Чорногірські Карпати
	Гринявсько-Яловичорські Карпати
Мармароський кристалічний масив	Шопурсько-Рускавські Мармароські Карпати
	Чивчинсько-Кирлібаські Мармароські Карпати
Закарпатське низькогір'я	Вулканічні Карпати
	Солотвинське низькогір'я
Закарпатська рівнина	Українська Закарпатська рівнина

Формулювання цілей статті, постановка завдання. Отже, метою статті є здійснення аналізу, уточнення, а також виконання доволі детального опису дискусійних ділянок меж природно-географічних областей та підобластей Українських Карпат, найбільш впізнаваних рис їхнього рельєфу, відображення меж на картосхемі (рис. 1).

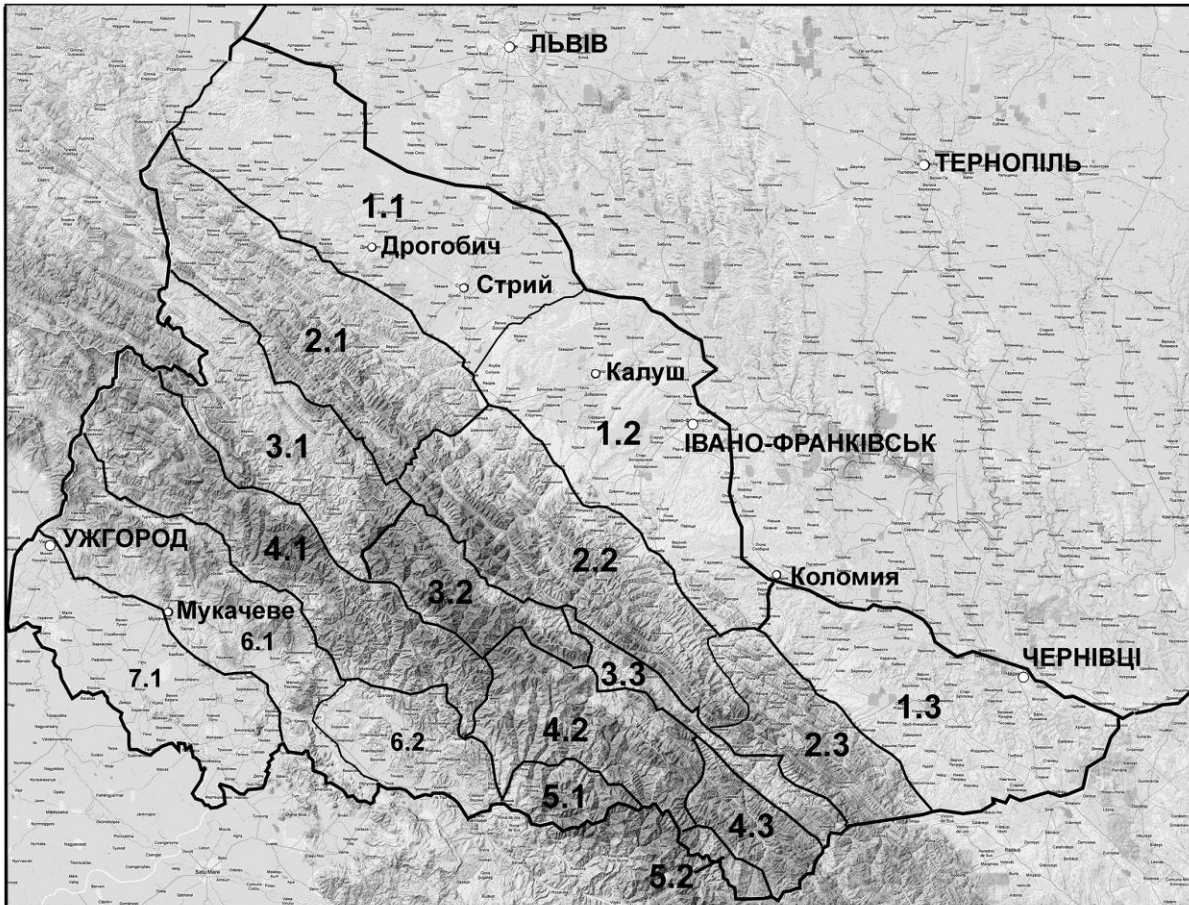
Виклад основного матеріалу дослідження. Північно-східну межу Карпатської гірської країни, починаючи від кордону з Польщею, традиційно проводять зоною стику Передкарпатського краєвого прогину з Рава-Руською зоною Західноєвропейської епігерцинської платформи, вздовж лінії, яка приблизно проходить через міста Яворів і Миколаїв. Далі межа проходить річкою Дністер до впадіння у неї Бистриці. Невеличкий фрагмент межі проходить Бистрицею до гирла Ворони, звідти долиною Ворони до річки Прут. До румунського кордону умовною межею між

Передкарпаттям і Східноєвропейською рівниною є річка Прут.

Що ж до меж конкретних таксономічних одиниць у гірській території Українських Карпат, то існують певні відмінності у підходах до їх проведення. При цьому вони стосуються проведення меж і природно-географічних областей, а не тільки підобластей чи районів. Простягання межі між Зовнішньофлішевими Карпатами і *Передкарпатською передгірною височиною* зазвичай не викликає значних дискусій. Традиційно її проводять вздовж підніжжя гірських хребтів Берегової скиби Скибової зони від кордону з Польщею до долини річки Прут, далі – Орівської скиби, а від долини Лючки в околицях Яблунова – вздовж підніжжя зовнішньої антиклиналі Покутсько-Буковинської морфоструктури. Саме щодо останнього відтинку є деякі неузгодженості. Так, хребет Дубовий у тектонічному

і геоморфологічному планах є цілісною морфоструктурою з іншими частинами Слобода-Рунгурського горбогір'я, а не Покутських Карпат, як це сказано у деяких джерелах [3]. Межу між горбогір'ям і Зовнішньофлішевою областю тут слід проводити вздовж потоку Раковець (лівого допливу Ослави), далі зниженням, яке зайняте середніми

течіями інших правих витоків та самою річкою Ославою. Через Лючківський перевал межа переходить на річку Лючку, течія якої нижче Яблунова виходить на простір Передкарпатської височини, розділяючи Пригорганську та Покутсько-Буковинську підобласті Передкарпаття.

Природно-географічні підобласті Українських Карпат

1.1. Прибескидське Передкарпаття	4.1. Полонинське пасмо
1.2. Пригорганське Передкарпаття	4.2. Свидовецько-Чорногірські Карпати
1.3. Покутсько-Буковинське
Передкарпаття	4.3. Гринявсько-Яловичорські Карпати
2.1. Українські Східні Бескиди	5.1. Шопурсько-Рускавські Мармароські
Карпати
2.2. Скибові Ґорґани	5.2. Чивчинсько-Кирліабаські
Мармароські Карпати
2.3. Покутсько-Буковинські Карпати	6.1. Вулканічні Карпати
3.1. Сянсько-Ріцька верховина	6.2. Солотвинське низькогір'я
3.2. Привододільні Ґорґани	7.1. Українська Закарпатська рівнина
3.3. Бистрице-Селятинське
низькогір'я	

Рис. 1. Природно-географічні підобласті Українських Карпат

Рельєф усього Передкарпаття характеризується, передусім, значним поширенням річкових терас, які у вигляді відносно плоских поверхонь простягаються вздовж заплав річок. Погорбовані височинні межиріччя річок поступово піднімаються з наближенням до зовнішніх хребтів Карпатської

складчастої споруди. При цьому Прибескидське Передкарпаття, яке простягається від українсько-польського кордону до Свічі, характеризується найбільш вираженою пологохвилястою поверхнею з-поміж трьох підобластей Передкарпаття. Абсолютні висоти тут на дуже незначній площі перевищують

300 м, а максимально досягають 520 м (Радицька височина).

Пригорганське Передкарпаття є більш погорбованим у порівнянні з Прибескидським. У його межах виокремлюють три горбогір'я (Майданське, Гвіздське, Слобода-Рунгурське), які значно перевищують ізогіпсу 600 м. Гора Клива, яка розміщена у межах Майданського горбогір'я, має висоту 869 м.

Покутсько-Буковинське Передкарпаття також значно більше погорбоване, ніж Прибескидське, абсолютні висоти у багатьох місцях перевищують 400 м, але не досягають 550 м над рівнем моря.

Щодо меж підобластей *Зовнішньофлішевих Карпат*, то однією з них є річка Акра, яка впадає у Лючку, що служить межею підобластей Передкарпаття. Акра відділяє відроги підобласті Скибових Горган від підобласті Покутсько-Буковинських Карпат. Далі межу цих підобластей доцільно проводити Космацько-Буківецьким зниженням, яке проходить у тектонічному плані Бориславсько-Покутською зоною прогину і підніжжям типовогорганських хребтів масиву Грегота, пасма Чорного Груня та Ігреця. Від Буківецького перевалу межа підобластей долиною потоку Буковець виходить до Чорного Черемошу.

Північно-східну межу підобласті Скибових Горган однозначно слід проводити по річці Мізунці, оскільки вершини правобережної частини річки (Городище Велике, Городище Мале, Хом та інші) є типово горганськими з кам'яними розсипами у привершинній частині.

Загальною особливістю рельєфу Українських Бескидів є переважання відносно невисоких хребтів (800 – 1200 м над рівнем моря), поширення скель-останців, які здебільшого утворені масивними ямненськими пісковиками (скелі Бубнища, Ямельниці, Тишківниці, Кам'янки, околиць озера Мертве).

Вершини хребтів Скибових Горган є значно вищими від бескидських, сягаючи часто висот 1500 – 1800 м. Це типове середньогір'я з вузькими, звивистими кам'янистими хребтами, які мають гострі гребені, конічні вершини та стрімкі схили. Основною характерною ознакою середньовисотних вершин Горган є наявність суцільних кам'яних розсипів пісковиків, здебільшого світлосірого кольору. Найбільше вони виходять на поверхню у привершинній частині хребтів і масивів, але інколи спускаються у вигляді язиків до долин гірських потоків (Козій Горган у Довбушанських Горганах, відрог Грегота – Щавник у Запрутських Горганах та ін.).

На відміну від Українських Бескидів та Скибових Горган в основі Покутсько-Буковинських Карпат Скибова зона лежить тільки в основі найвищих хребтів підобласті, а основну площу (більше 2/3) займає внутрішня Бориславсько-Покутська зона Передкарпатського крайового прогину. За характером форм поверхні Покутсько-Буковинські Карпати подібні до Бескидів – висоти вершин зазвичай сягають 800 – 1200 м, досить поширені скельні останці (Протяті камені, Писаний

Камінь, скелі Кінашки, скелі Сокільського і Терношори). Найвищі хребти Буковинських Карпат піднімаються до 1381 м – гора Лунгул (найвища точка усіх Покутсько-Буковинських Карпат).

Певного уточнення потребують межі Верховинсько-Вододільної області Карпат з обома сусідніми природно-географічними областями. Складність її проведення пов'язана зокрема із насупом в окремих місцях тектонічної зони Кросно на Скибову зону, а точніше на скиби Рожанки та Зелем'янки. Пріоритет у цьому випадку слід віддавати, на нашу думку, наявності виражених лінійних знижень рельєфу, ліній переходу відносно стрімкого схилу хребта до більш виположених форм. Однак проводити лінію розмежування гребеневою частиною хребта, очевидно, не доцільно навіть у тому випадку, коли орієнтовно саме так проходить межа двох дещо відмінних за будовою покривів чи світ.

Тому межу Українських Бескидів із Верховинсько-Вододільною областю вважаємо за доцільне проводити біля кордону з Польщею по витоках річки Мшанець, річках Лихнева і Дністер, Шумяцькому перевалі, річці Літимири, невеличкому відтинку течії річок Яблуньки та Стрия до гирла Завадки. Межу Сколівських Бескидів із Стрийсько-Сянською Верховиною слід проводити по річці Завадка, Погарському перевалі, річках Орявчик, Орява та її правій притоці до витoku Сможанки. Сможанкою межа проходить далі на річку Головачанку до гирла Пшанецького потоку. З його долини зворами та сідловинами, які обмежують південно-західні схили Маківки, Скубинця та Кливи, до річки Опір. Від гирла Рожанки межа проходить долиною Рожанки до гирла Крем'янки, її долиною через сідловину на відрозі вершини Секула (яку помилково на картах називають Чираком) у долини Солотвинки та Мізунки.

Верхів'я Мізунки вже відділяє від Вододільно-Верховинської області підобласть Скибових Горган. Із басейну Мізунки межа проходить підніжжям хребтів цієї підобласті, в тому числі вершин Велика Попадя, Коретвина, Петрос, Овал, хребтів Горгана та Тавпширки. Від перевалу Легіонів – потоком Рафайлівець, фрагментом течії Бистриці Надвірнянської, потоком Довжинець, а з перевалу Столи – долиною річок Гнилиця та Прутчик. Далі – підніжжям південно-західного схилу Вершини Магури, хребта Ріжа – Китулівка. Від Кривопільського перевалу межа іде Кривцем, Ільцею, Чорним Черемошем.

Очевидно, що за тектонічною будовою і характером рельєфу два хребти в межиріччі Черемошів – Синиця-Лісничка і Варатин-Присліп, а також гору Лелькова, слід відносити до Покутсько-Буковинських Карпат. Межа природно-географічних областей з південно-західних підніжжів цього масиву переходить на долину Черемошу, а далі – підніжжя хребтів Ракова, Шурдин, Магура – Лунгул.

Межу *Верховинсько-Вододільної області* з Полонинсько-Чорногірськими Карпатами у біль-

шості видань проводять однаково, тобто вздовж підніжжя крайових хребтів внутрішньофлішевої антиклінальної області.

Щодо меж підобластей у Верховинсько-Вододільній природно-географічній області, то підобласть Сянсько-Ріцької верховини відділяється від Привододільних Горган долиною Ріки та Торунки, зниженням Торунського перевалу. Підобласть Бистрице-Селятинського низькогір'я від Привододільних Горган відділяє фрагмент течії Бистриці Надвірнянської, ріки Річка, долина річки Довжина.

Осьову частину підобласті Сянсько-Ріцької верховини займає Верховинський вододільний хребет. Його висоти здебільшого не перевищують 800 – 1200 м: вершини Бескид – 1012 м, Дрогобицький Камінь – 1186 м. У середній частині ланцюг вершин підноситься на 1300 – 1400 м (гора Пікуй – 1408 м – найвища точка Львівської області). З півночі до Верховинського Вододільного хребта прилягає район Стрийсько-Сянської верховини, який представлений двома пасмами низькогірних хребтів з пересіченими абсолютними висотами 700 – 800 м, що розділені розлогими міжгірними долинами (Боринською, Турківською). Від українсько-словацького кордону південніше Верховинського вододільного хребта до верхньої течії Ріки простягається район низькогір'я Воловецько-Міжгірської верховини. Тут улоговиноподібні широкі річкові долини чергуються з низькогірними хребтами. У східній частині окремі з них піднімаються досить високо (Смерек – 1422 м).

Від верхів'їв Мізунки, Торунки і Ріки до Ясинської улоговини широкою смугою простягаються Привододільні Горгани. Вони представлені цілою групою відокремлених середньогірних масивів з абсолютними висотами понад 1700 м. Хоч за висотами вони близькі до Скибових Горган, але тут кам'яні розсипи поширені значно менше – зазвичай вони займають привершинні ділянки найвищих гір, але тільки на одному із схилів. Також тут подекуди виражені фрагменти льодовикових карів (під вершинами Негровець, Ясновець, Стримба, Берт, Братківська), які зовсім не представлені у Скибових Горганах.

Переважаючі абсолютні висоти у межах Бистрице-Селятинського низькогір'я становлять 700 – 950 м. Найвищі вершини знаходяться тут на відтинку Головного Карпатського вододілу (Плоска – 1353 м, Довга – 1371 м). Більша частина території підобласті представлена системою улоговин та низькогірних хребтів.

Полонинсько-Чорногірська область у межах території України межує з південно-західної сторони з двома природно-географічними областями – Мармароського кристалічного масиву та Закарпатського низькогір'я. У своїй будові вона представлена піднятими випуклими складками, які відповідають Внутрішній антиклінальній зоні Флішевих Карпат. Утворені вони потужною товщею флішу з переважаючим щільним пісковиком. У межах природно-географічної області Полонинсько-Чорно-

гірських Карпат доцільно виокремити три підобласті – Полонинське пасмо, Свидовецько-Чорногірську та Гринявсько-Яловичорські Карпати.

Найменш дискусійним з усієї протяжності південно-західної межі області є фрагмент, який розділяє Полонинську підобласть Полонинсько-Чорногірських Карпат із Закарпатським низькогір'ям, а власне Вулканічним пасмом. Тут межа йде Березне-Липчанською улоговиною, а саме, від Українсько-Словацького кордону річкою Убля, Уж, Турія, Велика Пінія, Дусінка, Прохідним струмком, Боржавою, Довгим струмком, струмком Потець.

Природна підобласть Полонинського пасма річковими долинами розчленована на Високі Бешади (Високобешадські полонини), Полонину Рівну, Полонину Боржаву, Полонину Красну. У рельєфі тут представлені пасма хребтів, масивів та гірських груп, що піднімають свої вершини до абсолютних висот 1400 – 1600 м.

Свидовецько-Чорногірська підобласть поперечними до простягання Карпат річковими долинами також розчленована на природно-географічні райони Свидовецького та Чорногірського масивів. Це найбільш підвищені гірські масиви Українських Карпат, де у привододільній частині основних хребтів добре виражені сліди льодовикової діяльності.

Гринявсько-Яловичорська підобласть Полонинсько-Чорногірських Карпат простягається від Чорного Черемосу до витоків Сучави. До неї входять гори Гриняви та гори Яловичори, які представлені видовженими звивистими пасмами хребтів, що мають абсолютні висоти до 1600 м.

Щодо безпосередньої межі *Мармароського кристалічного масиву* з Полонинсько-Чорногірськими Карпатами, то тут також не все однозначно, оскільки метаморфізовані товщі палеозою масиву у багатьох місцях насунуті на відносно молоді флішеві покриви Карпат, а тому у рельєфі не завжди чітко прослідковуються відмінності. Однак детальні спостереження дозволяють вловити незначні специфічні риси рельєфу суміжних територій і на основі цього запропонувати проведення межі.

Так, Шопурсько-Рускавська природно-географічна підобласть, яка у межах території України представлена Рахівськими горами, займає територію між річками Шопуркою та Щауль. Між Шопуркою і Кісвою простягається хребет Кобили. Межі Мармароського масиву на цьому хребті проходять північніше вершини Тарниця (991 м). Звідти межа перетинає річку Кісву і виходить на Рахівський перевал північніше гори Камінь на хребті Лисини. З перевалу межа спускається на річку Тису, нею до гирла Білої Тиси. Течія останньої розділяє Чорногірський масив і Рахівські гори. Далі межею між цими масивами є ліва притока Білої Тиси – річка Щауль, сідловина між вершинами Щаул та Бирсенеску на українсько-румунському кордоні. Масив Рахівських гір дуже розчленований радіальними ущелиноподібними річковими долинами. Найвищою точкою є скеляста, вироблена

четвертинними льодовиками гора Піп Іван Мармароський (1938 м).

Гори Чивчини з вершинами Велика Будичевська, Чивчин, Гнатася, Палениця, які також є частиною Мармароського масиву (Чивчинсько-Кирлібабської підобласті), відмежовує на північному заході від Черногірських Карпат потік Добрин. Північно-східною межею Чивчин, яка відділяє їх від Гринявсько-Яловичорської підобласті, є долини Чорного Черемошу, Маскотина та Сарати. Куполоподібні із скельними конгломератовими останцями вершини Чивчин піднімаються на висоти до 1700 м над рівнем моря і більше.

Область Закарпатського низькогір'я течією річки Ріка нижче села Липча розділяється на підобласті Вуканічних Карпат та Солотвинського низькогір'я. Межа між останньою підобластю та Полонинсько-Черногірськими Карпатами детально описана нами у статті, яка присвячена геоморфологічним особливостям Солотвинського низькогір'я [1]. На заході ця підобласть відокремлена від області Мармароського кристалічного масиву вузькою смугою гірських відрогів масиву Свидовець між Апшицею і Шопуркою.

Межу між *Закарпатською рівниною* і Закарпатським низькогір'ям проводять вздовж підніжжя Вигорлат-Гутинського пасма. При цьому до нього

включають і Чорну гору, яка прилягає до масиву Тупий, але за своєю природою належить до пасма давніших за віком похованих вулканів. За будовою область Закарпатської рівнини відповідає Закарпатському крайовому прогину. Частину Закарпатської рівнини у межах України доцільно розглядати як підобласть Української Закарпатської рівнини, а у межах Словаччини – Словацьку підобласть. У межах української частини рівнини вирізняють два райони – Притисенську (або Чоп-Мукачівську) рівнину та Брегівсько-Косинське пасмо.

Висновок. Детальний аналіз меж одиниць природно-географічного районування під час експедиційних спостережень, а також вивчення найновіших картографічних матеріалів, дозволили здійснити досить значні уточнення їх простягання. У роботі детально описано найбільш дискусійні фрагменти меж між природно-географічними областями, а також простягання запропонованих нами меж підобластей. Розроблено картосхему такого районування до рівня підобластей. На основі власних спостережень звернено увагу на визначальні риси рельєфу всіх виокремлених підобластей Українських Карпат, якими вони відрізняються від інших сусідніх чи більш віддалених одиниць природно-географічного районування.

Література

1. Гілецький Й. Р., Сав'юк М. І. Солотвинське низькогір'я як геоморфологічна підобласть Закарпатського низькогір'я // Історія української географії. Всеукраїнський науково-теоретичний часопис / Й. Р. Гілецький, М. І. Сав'юк. – Тернопіль : Підручники і посібники, 2011. – Випуск 24. – С. 60-65.
2. Гілецький Й. Р. Природно-географічне районування Українських Карпат як основа оптимізації природокористування у регіоні // Науковий вісник Чернівецького університету: Збірник наукових праць. Вип. 464: Географія / Й. Р. Гілецький. – Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2012. – С. 29-31.
3. Рельєф України. Навчальний посібник / Б. О. Вахрушев, І. П. Ковальчук, О. О. Комлев [та ін.]; за заг. ред. В. В. Стецюка. – К. : Видавничий дім "Слово", 2010. – 688 с.

Стаття надійшла 10.07.2013 р.

УДК 911.9:502

Петро Царик, Любомир Царик

ОЦІНКА РЕКРЕАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ І ЄМНОСТІ ТЕРИТОРІЇ ПРИМІСЬКОГО РЕГІОНАЛЬНОГО ЛАНДШАФТНОГО ПАРКУ "ЗАГРЕБЕЛЛЯ"

У статті проведений аналіз рекреаційних ресурсів та видів рекреаційних занять регіонального ландшафтного парку "Загребелля", створено схему їх поєднання для кращого розуміння потенційного використання території РЛП. За допомогою певної методики проведено розрахунок рекреаційної ємності території та нормативні показники рекреаційних навантажень для території парку. Підраховано рекреаційну ємність території парку на теплий та холодний періоди окремо для водного плеса та суходолу. Подано пропозиції, щодо облаштування території парку для збільшення його рекреаційної ємності.

Ключові слова: рекреаційний потенціал, рекреаційна ємність, регіональний ландшафтний